

P E T R A S G A U L Ė

W

W

W

15

Save aš prie vienatvės pririšau
Ir negaliu jau atsirišti,
Bet aš juntų širdy-nepamiršau,
Kaip gera buvo man klajot,svajoti,klysti...

O,ilgesy,išeik,prašau,
Daugiau tu man eši nereikalingas!
Save aš prie vienatvės pririšau
Ir pabandysiu būt su ja laimingas.

Ir ši eilėraštį rašau,
Vienatvę kambarin pakvietęs,-
Save prie jos aš pririšau-
Tai ko dar laukti ir ilgėtis?!

O gal aš su tavim,sakyk,prašau,
Į ilgesį galėčiau grįžti?..
Save aš prie vienatvės pririšau!
Ar tu gali mane nuo jos atrišti?..

—W

✓

NETOLIMA KELIONĖ

43

Iš kūdikystės-jaunystės,
O iš jaunystės-senatvės
Veža laivai ir lėktuvai,
Veda keliai ir gatvės.

Aš beldžiuos į langelį
Kasos Oro laivyno:

-Man 60. Gal galit
Bilieta ten, kur vyna
Balta geria. Ir proto
Neužgesina.

Šitą miestą žmonės
Jaunyste vadina.

Kasos langely nustebe

Akys per sąrašą nuklysta:

Aš nerandu tokio miesto-
JAUNYSTĖ.

Gal geriau nusipirkit

Bilieta į Bakchlandą,

Jeigu ne etams,

Tai nors ~~etams~~ valandai.

Pasikasęs, lyg nestydamas, spranda

Perku bilieta į Bakchlandą.

Tai bent šalis:

Klaidžioja akys girtos

Lyg degtinėj išvirtos.

P E T R A S G A U L E

ATEISIU Į SAPNĄ

Aš į tavo sapną atbėgsiu,
Liko nesudrumotas jo skaidrumas,
Nekaltyste šventa kvėpėsi
Ir kaip rožė žydės tavo klnas.

Kai bučiuosiu tave, nepabusiu-
Aš praleksiu kaip dūstantis aidas,
Bet aištingą švelnumą pajusi
Prisiliečiant prie tavo veido.

Tu suprašai viską prabudus,
Ir ištarsai: -mielas vagili,
Kam vagi mano klan burtus,
Kam tu apvagi tą, kuri myli.

1983 m. II. 20.

ŠAUKIU Į SAPNĄ

81

Aš šaukiu tik tave į sapną
 Lyg į pasimatymą slaptą.
 Mes ten vienas kitą suprasim.
 Mes ten savo širdis surasim.
 Ten pradings visas žemės purvas
 Ir tik meilė bus mūsų turtas.
 Laimės knygą abu skaitysime,
 Meilės laiškus jaunystei rašysime...

Ir išnyks veiduose mūsų raukšlės,
 Ir nukris netikrumo kaukės,
 Ir sugrius neapykantos sienos:
 Susijungs laimei žemiškai sielos.

Aš ištarsiu : -Ranką paduoki...
 Nebijoki manęs... Nebijoki...
 Tu tylėsi. Nelinksmas nueisiu,
 Bet auginsiu laukimo vaisių.

-.....-

ŽMONĖS MIRŠTA VIENATVĖJ

73

Buvo siela nurimus,
O širdis lyg numirus,
Tiktai smaugė vienatvė
Kaip plieninė gyvatė.

Aš pabėgt negalėjau,
Aš net šaukt nemokėjau,
Tik dusau-ne nuo skausmo,
O nuo ilgesio jausmo.

Smaugė rankos vienatvės
Lyg plieninės gyvatės:
Negalėjau pabėgti,
Negalėjau net rėkti!

Aš nuo jų nepabėgau, net
Net nuėjęs į miegą:
Meno sapną išblaškė,
Meno džiaugsmą sudraskė.

Smaugė rankos vienatvės
O šalia plaukė gatvės:
Ejo žmonės vaiduokliai,
Be širdžių pakaruokliai.

Kaip išeit iš šio rato?
Kas paduos meilės raktą?

Klėga skubančios gatvės...
Žmonės miršta vienatvėj...

TU ATIDUODI MAN SAVE

Tu atiduodi man save po trupinėlių,
Ir niekad neišseks jau šis dosnumas...
Kaip gėlės-tavo rankų letenėlės,
Ir tavo kūnas, ir akių švelnumas...

Kokia graži tu šypsenoj pražydus,
Kokia graži rimties minutę tylią...
Tu mano vakaras, naktis, diena ir rytas!..

Tu atiduodi man save, bet ne iš karto,
Todėl aš alkanas kasdieną trokštu
Kaip išmesta žuvis ant kranto!..

Kasdien man tu kita
Ir ta pati,
Tu ir saldi,
Tu ir karti...

Tu mano kūne gyveni,
Tu mano sieloje slepies!..
Tu taip toli
Ir taip arti!

Tu atiduodi man save po trupinėlių,
Tu mano meilės gėstančios šešėly...

-----W

ŽMOGUS IR NIEKŠAS

Apvogė žmogų niekšas,
 Pavogė: laisvės gabalėlį,
 Truputį ramybės,
 Truputį pinigų
 Ir buvusios meilės šėšėlį.

Džiaugias žmogus,
 Kad niekšas gerai padarė, jį apvogęs-
 žmogus praregėjo,
 Nes pradėjo ryškiau matyti,
 Kur gėris, kur blogis.

Žmogus, išsigydęs akis,
 Užmiega be tablečių,
 O niekšo sunki naktis-
 Jį nemiga varto
 Nuo šono, ant šono,
 Ir net į lanką riečia.

Niekšas savo minčių nešvarius labirintuos
 Ieško peilio, kirvio ar tinklo,
 Bet priemonės šios
 Jau buvo išmėgintos
 Ir dašnam vartojimui nebetinka.

O gal?.. Neužmiega niekšas,
 O žmogus sapnuoja sapną spalvotą,
 Kad niekšas vistiek didelis Niekas
 Ar jis su protu ar be proto!

-----W

P E T R A S G A U L Ė

TUŠTUMA

Tuštumoje pakibę mūsų rankos,
Ir žodžiai tuštumoj bespalviai renkas,
Ir mes visi į tuštumą įlindę,
Tik apgavikės akys žvilgsi, spindi,

Nušviesdamos visos būties tuštybę,
Kur mes į kvailą viltį įsikibę,
Beprasmių prakeiksmo namuos
Palikt negalim tuštumos...

Pasaulis visas-

Tuštuma!

Toj tuštumoj tik tu viena

Man artima!

O mylima!

-----W

ŽIAURUMAS

Nebūtinai tiktai peiliu, kirviu,
Nebūtina juk vest ant ešafoto,
O galima šypseniu saldžiai žaviu
Sutriuškint auką, jai atėmus protą.

Nebūtinai išmuilinta virve,
Nebūtina ir kilpą megzti,
O galima ir šlaunyte žavia
Ir tuo, ką galim tarp šlaunyčių rasti...

Juk galima ir degančia naktim,
Tais meilės tariamos narkotikais,
Nurengti žmogų, garbę, jo paimt,
Foto apšaukt, kad jis nenaudėlis girtuoklis.

O jau tada be šypsenos žavios,
O ant šlaunų užmovus storas kelnes,
Paleist į gatvę žmogų be galvos,
Kurio ir taip labai duobėtas kelias.

Juk galima, sinjo-ja? Taip?..

P E T R A S G A U L E S

BILĖRAŠTIS SU KILPA ANT KAKLO

Kur aš dabar gyvensiu?
Gal ant suoliuko parke,
Kur žiemą sniegas,
O rudenį medžiai verkia.

Šalta ne vien tik kūnui-
Ledu ir siela pavirto.
Kaip rudenį vasaros grožis
Mano mintys nuvyto.

Ką aš valgysiu, gersiu?
Duonytę ir vandenėlį
Už kapeiką iš automato,
Sunkiam pažeminimo šešėly.

Kokią muziką aš girdėsiu?
Turgaus spekuliančių žargoną,
O tarp solisčių matysiu
Prima solistę-
Savo buvusią žmoną!

✓
✓

AUŠTANT

Sapnai iškeliauja
Nakties tiltais,
Sublizgęs kaip ašmenys kirvio,
Ateina rytas.

Jis nukerta nakčiai galvą,
Kad pats viešpataut galėtų-
Tokia jau tironų dalis:
Nieko nereikia gailėtis.

O debesų griuvėsiuos
Švysteli ragas mėnulio,
Ant rasų sidabrinio kilimo
Pievos pasliko gėlės.

Spindulys pabučiuoja
Rasoj išmirkusį akmenį,
Paukščiai sode švebeldžiuoja
Ir lenda į mano atmintį.

Aš veidrody savęs nepažįstu:
Tipelis kažkur, kažkada matytas...
Niekas atgal nesugrįsta-
Net rytas kaszyt būna kitas.

P E T R A S G A U L Ė

BESIMAUDANTI MERGINA

60

Stovėjo ji lyg liepa po lietaus,
Plaukai varvėjo
Per pečius ir krūtis
Lyg vandenys rausvos spalvos.

Ji klausėsi nustebusi, nuogutė,
Kaip sirpsta meilė ~~x~~ krūtyse-
Jos pirmojo žydėjimo melodija.

Po to ji drabužius surinko,
Viliojančiai išmėtytus pakrantėj
Ir kaip stikaitė nušuoliavo
Gyventi ir žydėti.

Gyvenime!
Suraski jai švelnias rankas
Tarp milijardų rankų.

-----W

SUDIE

Sudie! Sudie, jau burė pakelta.
Sudie tu, prakeikta,
Iš blogio iškalta!

Sudie ir tau,
Kuri neši tik gėrį!
Sudie, brangiausias žemėje, žmogau!

Palaiminki kilnumą
Ir sutrinki žvėrį,
Dangau!!!

Post scriptum

Praeina viskas - šaltis ir audra -
Tai saulė šviečia,
Tai lietutis lyja,
Ir tik viena žaizda,
Gili širdies žaizda,
Net po velėna gulint,
Neužgyja!

1983.1.31.

TIKIU VILTIM

Tik praaities šešėliai su manim,
-Aš priešas sau,-tuo viskas pasakyta.
Bet nesiskundšiu aš-tikiu viltim:
J/au ištoka naktis už ryto.

Pirmieji bruožai nemigo languos,
Kaško labai gražaus, ryškėja...
Man sako:-Dšiaukis,-Aš tavim dšiaugiuos!..
Brangioji, paklausyki vėjo,
Kuris tau šį eilėraštį skaitys,
Nes tau vienai, nes tau jis parašytas:
-Aš nesiskundšiu...Ištoka naktis...
Po to gims rytas!

1983.11.8.

GALVOJU

87

Galvoju apie tuos,
Kurie užmigt negali,
Nes mintys jų-chaosas ir audra,
Galvoju apie tuos,
Kurie dar ieško kelio,
Kurio seniai pasaulyje nėra.

Galvoju apie tuos, kurie galanda klastą,
Kuria rytoj ką nors sužeis
Arba nusmeigs,
Galvoju apie tuos,
Kurie išeis iš karsto,
Nunuodyti melu,
Ir neteisybę teis.

Galvoju apie tuos,
Kurie sveiki ir gražūs
Dalina džiaugsmą
Žemei ir žmonėms...
O viešpatie!
Kilnus žmogus-tai beržas,
Tai protėvis lietuvių giminės!

Galvoju aš kasdien
Apie tave, brangioji,
Kada klastos pakartas, nubundu,-
Aš tyliai tavo vardą pakartoju
Ir vėl jėgų gyventi surandu.

-----q

IŠTRUPINAU METUS

86

Ištrupinau metus, paleidau vėjais,
Akimirkomis būdavo baisu, -
Ėjau aš su kavinių odisėjais
Pažemintas ir stumdomas visų.

O kiek stalų nuzulinau rankovėm,
Ir per vėlai valyti jas bandau:
Kaip sakoma, gyvenime prašoviaiu,
Kaip rašoma-taurelėj nuskendau.

Ir jeigu net iškilčiau į paviršių,
Širdin ramybės niekas neatves-
Aš niekada ir niekur nepamiršiu,
Kai būdavo baisu pačiam savęs.

Taip, aš savęs baidžiaus, kada sugižęs,
Lietų išlytas slinkdavau gatve:
-Brolau, eini lyg nuimtas nuo kryžiaus
Ir gatvės rodo pirštais į tave!..

Norėjau savo sielvartą užpilti,
Nes graužė jis krūtinę lyg angis!..
O leiskit nors kuklia viltim sušilti,
Juk mano žaizdos pačios neužgis.

-----W

BIJAU TAVES NETEKTI

80

Aš nežinau iš kur tie lietūs,
Kur skuba rytmetys saulėtas,
Bet aš žinau, žinau tik viena,
Kad myliu tik tave.

Kada lėktuvai leidžiasi nušvite,
Kai traukiniai į stotį veža viltį,
Kai skamba laivo inkaro grandinė,
Kai alpsta meilė laukiančioj krantinėj;
Kada pravirksta rudenys ir širdys,
Kai skamba naktys kvepiančios ir šiltos,
Kada visa būtis tavim pavirsta, -
Kartoju aš kaip laimės šauksmą šiuos žodžius:
-Laukiu, laukiu, laukiu
Rytmetį ir naktį,
Laukiu, laukiu, laukiu
Ir bijau netekti
Tavęs!

Aš nežinau iš kur tos liūtys;
Ko miestas pilkas ir nuliūdęs,
Bet aš žinau, žinau tik viena,
Kad myliu tik tave!

Kada lėktuvai...ir t.t.

-----W

NEBIJOK

84

Tada buvai pasaulio pamiršta,
Tada turėjau aš tave surasti
Tarp milijardų smilčių, kur audra
Miestus ir likimus kaip nendres blaškė.

Tarp laiko vėjų, saulės ir tamsos,
Tarp pikto klyksmo ir laimingo šauksmo,
Tarp melo triumfo, prikalto tiesos
Ėjau aš, vedamas pirmykščio jausmo.

Tada buvai tu dar nesurasta-
Kvėpėjo tavo dienos, tavo viltys...
Tarp milijardų smilčių, kur audra,
Mes susijungėme-dvi mažos smiltys.

Gyvenimo triukšmingam vandenį
Nuskendo tų dienų spalvingas džiaugsmas.
Tu nebijok, mes būsime jauni,
Kol degs širdy pirmykštis šventas jausmas.

-----W

ATMINTIS

Tu vėl eini per lietu šiltą,
Kur upė kaip versmė tyra,
Eini per seną, siaurą tiltą,
Kurio seniai, seniai nėra.

Kitam krante į žemę grėžias
Raudono bokšto pamatai
Ir vaikšto vaikas basas, mažas,
O tu tiktai žodžius kramtai:

-Kur tai mačiau? O dieve didis!
Tas vaizdas senas, bet tas pats! ...-
Prisiminimuose paklydęs,
Tu suradai senas natas,

Kurios kadaise tau skambėjo
Vaikystės muzika naivia,
Kada galėjai be vertėjo
Suprast pasaulį ir save.

Norėtum į tą krantą grįžti,
Kur upė kaip versmė tyra,
Kitam krante matai vaikystę,
Tik gaila-tilto ten nėra.

----W

KAI VASARĄ VĖJAI LYDĖS

82

Supas rausvas rytas gelstančiuos šiluos,
O bitutės pilkos duzgia dobiluos.
Neškit, bitės, medų, kraukit aviliuos,
Greitai vasarėlė soduos nužaliuos.

Pried.:

Dainos nuskambės greit, gėlės nužydės,
Vasarą per lauką vėjai išlydės.
Aš tave paslėpsiu nuo rudens šalnos,
Aš tave priglausiu prie širdies jaunos.
Jau pavargus saulė snaudžia tvenkiny,
Jau ir gelsvas lapas plauko vandeny...
Atsigerkim džiaugsmo iš laukų tylos,
Greitai vasarėlė soduos nužaliuos.

Pried.:

Dainos nuskambės...ir t.t.
Nerimu suvirpa toliai ir šilai,
Saulėta padangė, lauko dobilai...
Neša bitės medų, krauna aviliuos,
Greitai vasarėlė soduos nužaliuos.

Pried.:

Dainos nuskambės greit, gėlės nužydės,
Vasarą per lauką vėjai išlydės.
Aš tave paslėpsiu nuo rudens šalnos,
Aš tave priglausiu prie širdies jaunos.

VAIKAS ŽAIDŽIA SU KAČIUKU

80

Žaidžia vaikutis
Su kačiuku,
O laikas stovi
Už jo pečių.

Jam leidžia laikas
Juoktis ir verkti,
Visą pasaulį
Versti-suversti.

Jam leidžia laikas
Siausti ir dukti-
Nors valandėlę
Laisvėj pabūti.

Bet laikas stovi
Už jo pečių
Ir skirti reikia
Su kačiuku.

Vaikas išauga
Kaip ažuoliukas...
Vaikas sulinksta-
Jis jau senukas....

O laikas stovi
Už jo pečių-
Žaidžia senukas
Su kačiuku...

Gal suvaikėjo
Žilas senukas?
O laikas stovi,
O žemė sukas...

-----w

PAVASARIS

Jisai gamtos jaunystę piešia
Žalia spalva,
Jis dailininkas talentingas-
Genialus.

Vėliau jis ima baltą spalvą
Ir pripiešia baltų žiedų:
Miškuos, ir soduose, ir pievoj,
Ir valkatos širdy.

Po to jis ima melsvą, žydrą,
Svajonėms, dangui nudažyti,
Upeliams, ežerams ir upėms,
Kad jos linksmiau laukais tekėtų.

Ir mūsų širdis ir akis
Jis nudažys,

Ir su žmogum taip atsitiks-
Tik meilę žemėj jis matys:
Bus gražios moterys ir parkai,
Miškai, laukai, namai ir gatvės
Ir priemiesčiuos seni namukai,
Ir prie namų žili senukai.

-----W

TAVE PASLĖPSIU

18

Tave paslėpsiu akmeny,
Kad nepasentum,
Kad ašinybės šuliny
Tik man gyventum.

Kai aš slaptažodį ištarsiu-
Jo galią baisią-
Tu sunkų asmenį praversi
Ir aš įeisiu.

Grakšti, aistringa ir jauna
Mane sutiksi,
Vynu vaišinsi ir daina...
Aš nakčiai pasiliksiu.

Ligi aušros, tik lig aušros
Tu mano būsi,
Nuo mano bučinių audros
Tu neuždusi.

Po to akmuo užsidarys
Sunkus ir kietas.
Tik aš žinosiu ten duris,
Tą slaptą vietą.

Mes nuo pasaulio atskirti,
Mes mylim vienas kitą:
Mūs meilė amžina širdy
Kaip uolų uždaryta.

MĖNULIO ŠVIESOJ

Mėnulio šviesoj-
Beržas, kalva...
Ant tavo krūtinės
Mano galva.

O tavo galvelė
Ant mano širdies,
Ka tu man kalbėsi,
Tik žvaigždės girdės.

Ka mes sugalvosim,
Svarbu tik mums.
Gal but, mes negrišim
Šią naktį į namus.

Gal upėj mėnulio
Nuskęsim abu...
Kur šią naktį mes būsim-
Tik mums svarbu.

ŽMOGUJE SLEPIAS ŽVĖRIS

76

Kaip ir dabar
 Taip ir prieš milijoną metų
 Žmogus medžiojo žmogų-
 Tik ne Fantomais
 Ar atomu,
 O kuokomis.
 Argi svarbu užmuštam
 Kuo jį nužudė?

Kaip ir dabar,
 Taip ir prieš milijoną metų
 Žmonės mylėjos,
 Tik ne minkštose lovose,
 O ant uolos luito.
 Argi svarbu gimusiam,
 Kur jį sukūrė?

Kaip ir dabar,
 Taip ir prieš milijoną metų
 Žmoguje slėpėsi žvėris,
 Tiksliai nerafinuotas,
 O be saldaus dviveidiškumo...
 Ir tai buvo kilnu-
 Žmogus matė žmogaus priešą.

TEN, UPĖS PAKRAŠTY

Kai būna man sunku
Ir nieks padėt negali,
Aš bilieta perku
Į tolimą kaimelį.

Ten, upės pakrašty
Gražus, gražus namelis,
Tenai banga baikšti,
O krantas žalias, žalias.

Ir tu ten gyveni,
Grakšti, jauna undine,
Paškausi vandenį,
Juokies dangaus žydrynei.

Paliesti negaliu
Tavęs ir tavo grožio,
Žiuriu aš ir tyliau-
Tu tik pražydas rožė.

Žydėk labai ilgai,
Iš praeities atklydus...
Vėl atverti langi ,
Dangus vėl žydras žydras.

-----W

79

TAVO AKYS

O kokios gilios tavo akys,
 Bet nežinau, kas slepias jų dugne.
 Mane kankina meilės alkis-
 Į šias akis priimk mane.

Aš į akis žiūriu ne pirmą kartą
 Ir perskaityti jas bandau...
 O kaip gerai, kad aš tave-smiltelę baltą
 Tarp milijardų smilčių suradau.

Skaitau akis ir kurstau viltį,
 Kad vieną kartą jos mane priims:
 Aš jų dugne surasiu karštą širdį,
 Kuri mane pamils.

—————w

MOTERYS SODINA GĖLES

72

Moterys gražios kaip gėlės
Neša sodinti gėles,
Moterys grožį augina
Žemėj, širdy, svajonėj.

Moterys save grožį
Ašara kartais palaisto.
Rankos ir žodžiai nešvarūs,
Kas jums leidė paliesti
Žemės gražiausią gėlę?

Moterys grožį sodina,
Didele meile palaisto:
Žydi gėlės ir širdys,
Žydi žemė ir žmonės.

SENAS ŠULINYS

Kieme senukas šulinys.
Praeitimi vanduo pakvipęs.
Čia prausiasi šešėliai tamsūs.
O/naktimis žvaigždžių prikrinta.

I gilų dangų žvaigždės žiūri
Ir skaito ateities knygas.
O knygoje kas parašyta?
Gal būt, kreivi keliai žmogaus.
Ir skaito žvaigždės iki ryto
Keistokus rašmenis dangaus.

O šulinys-sukręšęs senis,
Praeitimi vanduo pakvipęs...
Daugiau kibirai neskambės
Ir nebegaus vandens žmogus.
Tik maudysis jame dangus.

-----W

PAVASARIS ŽIEDAIS UŽMOKA

70

Pavasaris savo žiedais užmoka
Už žiemą šaltą ir ilgą,
Pavasaris neša džiaugsmą ir juoką
Ir ilgesį tartum ligą.

Lauki, vaikštai tai liūdnas, tai linksmas,
Kodėl-vienas dievas težino.
Gal būt, antroji jaunystė užgimsta
Ir kaitina kraują lyg šviną.

Ir pats nežinai nuo ko pradėti:
Dainuoti, juoktis ar šokti?
Gal reikia merginą išimykėti
Išmukti?

Kvaila. Svajonė mintį gana
Tenai, kur niekas nesensta,
O akys mergaičių liemenis gana,
Kol sutemsta.

Gal eit smegeninę pašildyt?
Kad mintys jaunos užgimtų.
Kažkas netikėtai sugnyba širdį
Ir neši save į namus be šimto...

RAMYBĖS UOSTAS

69

Aš nuo tavęs kasdieną tolstu
Kaip laivas plaukiantis iš uosto,
O nerimas krūtinę drasko:
-Tu šito uosto nepraraski.

Tave jis saugojo nuo vėtrų,
Sulytą priglaudė, sušildė,
Tu čia turėjai jaukią vietą,
Kuri globojo, slaugė, gydė...

Tu šito uosto nepaliki,
Pamiršk juokingą savo pyktį,
Sugrišk, kol nesuplėšė vėtros,
Gal dar ateis ir dienos giedros.

-----W

JAUSMAMS ATVĖSUS

68

Žvaigždėta naktis virš miesto:
Virš nemigo, meilės ir sapno,
Virš miegančio tyliai niekšo,
Virš laimės rir rūpesčių kvapo.

Žvaigždėta naktis lyg tinklas
Pasaulį tamsoj žvejoja.
Aš sėdžiu lyg koks paminklas
Ir nieko jau negalvoju.

Visiems jausmams atvėsus,
Sunku svajoti.
Užgeso miesto šviesos,
O aš negaliu miegoti.

Nakties žvaigždėtas tinklas
Virš miegančio miesto gatvių.
O aš tartum senas paminklas
Bučiuoju savo vienatvę.

-----W

MUMS PAUKŠČIAI GROJO

67

Gražuolė vasara skubėjo
Laukais ir pievom, ir kalvom,
O mano tėviškė žydėjo
Visom gyvenimo spalvom.
Aš tau nešiau gražiausią gėlę
Kokią tik žemėj suradau.
Greičiau už baltą debesėlį
Aš ilgesio sparnais skridau.

O tu nešei ramūnę baltą,
Priglaudus švelniai prie širdies,
Kaip meilę pirmąją, nekaltą,
Kaip šviesą kelrodės žvaigždės.
Ir susitiko mūsų šridys,
Iš laimės plakančios karštai,
O saulėj du balandžiai šildės
Ir balo ievomis krantai.

PRIEDAINIS: Gražuolė ... ir t.t.

Diena ilsėjosi be vėjo,
Diena laiminga ir šviesi...
Pasaulis, rodės man, žiūrėjo,
Kokia jaunystė mūs graži.

Aš gėlę tau padovanojau
Kad meilė būtų amžina
Mums paukščiai švelniai fleitom grojo,
Ir supos virš miškų dainą.

PRIEDAINIS: Gražuolė... ir t.t.

-----W

BELDŽIASI VĖJAS

Beldžiasi vėjas
 Į lango stiklą,
 Beldžias mėnulis
 Į naktį pilką.
 Sparnas į orą,
 Kojos į kelią,
 Upės į krantą,
 Širdys į meilę...

O praradimas
 Beldžias į viltį...
 Šiąnakt bandysiu
 Meilę pavyti.

Meilę pavyti
 Šiąnakt bandysiu,
 O pasivijęs,
 Jai pasakysiu:
 -Beldžiasi širdys
 Visos į meilę,
 Beldžiasi mano
 Kojos į kelią.

68

PRO AUKŠTUS RUGIUS

Duok man savo ranką,
Aš nuvesiu ten, kur pėdos
Laimingos vaikystės.
Duok man savo širdį
Ir žiūrėk-per žalią žolę
Nuėjo mažyliai
Vorele, vorele.

Kur tamsi, plati giria,
Pro rugius, pro aukštus rugius
Ten, kur dangus virš mūsų,
Žydras dangus,
Niekad čia jau nebegriš
Graži vaikystė pro rugius
Ten, kur gilus dangus,
Žydras dangus.

Duok man...ir t.t.

Leisk man būti tavo meile ir draugu,
Laimė ir viltim,
Leisk man būti tavo ateitim
Amžių kelyje...
Prisiglausk, leisk būti man ^rdaugu
Ten, kur gėlus dangus,
Žydras dangus.

Duok man...ir t.t.

_____ooooooooooooo_____

JEIGU MANE PAMILTUM

67

Aš auginu mažytę viltį,
Pridengęs širdimi nuo vėtrų:
O, jeigu tu mane pamiltum,
O, jeigu tu mane mylėtum!..

Gal aš tada numirčiau blogas,
Gal aš tada gražus atgimčiau
Ir eidamas į kilnų žmogų,
Tave, brangioji, pasiimčiau.

Nuo niekšų ir nuo farizejų
Toli pabėgę, pasislėpę,
Gyventume laisvi kaip vėjai,
Gyventume kaip širdys liepia.

Aš viltį auginu mažytę...
Ateik, padėki jai užaugti,
Ateik, padėki jai pražysti!..
Bet negaliu aš amžius laukti.

PRIE TAVO SLENKSČIO

63

Norėdamas savęs netekti,
Ėjau per apsvaigimo naktį,
Per rankų šaltus labirintus,
Per širdis smuklėse aptrintas,
Per šunkelius ir per asfaltus
Su dryskiais, vagimis ir valakatom...

Po melo, skundų, apgavysčių,
Po rietenų smulkių, mažyčių,
Po to, kai siautulys sulankstė,
Aš atėjau prie tavo slenksčio.

Jei nepamiršęs būčiau melstis,
Gal dar išdrįsčiau pasibelsti.

O šiandien stoviu aš lyg sfinksas,
Žinodamas, kad melas viskas.

-----W

ATĖJAU MYLĖTI

62

Diena ryški, skaidri,
Aušra-kaip meilės veidas,
Žalioj miškų širdy
Žmogaus ir laimės aidas.

O žydruma, nors plauk
Lyg per upelį tyrą!..
Gyvenime, palauk!
Šaukiu ir plėšau tylą.
Aš nieko nebijau-
Nei vargti, nei kentėti!
Į žemę atėjau
Gyventi ir mylėti!

Aš žemėj gyvenu
Ir visko man užtenka!
Skambėjime dienų
Duok širdį man ir ranką.
O žydruma, nors plauk....

-----W

ŠVIESIAM LANGE

61

Kokia linksmas
Naktis balta
Ir tylumos
Balta spalva.
Tave matau
Šviesiam lange-
Kaip ekrane
Matau tave.

Po sieną vaikščioja šešėliai tingūs,
Šviesiam lange-graži, graži galva.
Ejau visais pasaulio margo vingiais
Tik pas tave, tik pas tave!

Gal sapnas tai?
Aš nežinau.
Bet gera man-
Tave radau!
Šviesiam lange
Kaip ekrane
Tave matau,
Tave matau!

Po sieną...ir t.t.

Jei sapnas tai-
Gyvensiu aš
Baltam sapne,
Ilgam sapne,
Tik neišeik,
Tik būki tu
Šviesiam lange
Kaip ekrane.

Po sieną...ir t.t.

-----w

EINU SAVES IEŠKOT

59

Yra pasauly
Upės ir miškai,
Yra žili seneliai
Ir vaikai,
Yra merginos
Karštos kaip liepsna,
Yra naktis
Ir rytas,
Ir diena...
Esi ir tu
Kaip rytmečio daina.

O aš einu
Savęs gražaus ieškot,
Prie žemės purvo
Slegiamas naštos:
Einu aš
Per beprotnamius
Ir smukles...

Gal dar surasiu aš save,
Gal dar įvyks stebūklas!

-----oooooooo

P E T R A S G A U L Ė

BUČIUOJA VĖJAS PUŠĮ

58

Iš džiaugsmo sukas žemė ir galva-
Nejaugi amžinai laiminga būsiu?
Baltais žiedais pasipuošė kalva,
Bučiuoja vėjas garbanotą pušį.

Sakyk, ar mano džiaugsmo nebijai,
Ar mano širdyje tu saule būsi?
Tu pas mane kaip sapnas atėjai...
Bučiuoja vėjas garbanotą pušį.

Nejaugi meilė niekad neišnyks
Ir amžinai gyvensiu aš gegužy?
O gal širdy ir pėdsakų neliks?
Bučiuoja vėjas garbanotą pušį.

AŠ NESAKAU SUDIE

57

Aš nesakau-sudie, bet aš sakau-iki.

Sakau-iki, neištariu-sudie.

Kad grįšim vieną kart,

Juk tu, širdie tiki...

Sugrįšim vieną kart, širdie.

Išeit labai sunku, bet metas eiti,

Jau laikas mano valandas atskaitė.

Tave glaudžiu kaip moku prie širdies.

Sakau-iki, bet nesakau-sudie.

O mylinčioms širdims nelengva išsiskirti,

Kai žino jos, kad meilė gali mirti.

Juk meilė tik dainoj

Kaip saulė amžina

Ir tik dainoj jina viena.

Kada žinai, kad lauks, mylės, tikės, sutiks,

O nebijoki tolumų, širdie,

Kad grįšim vieną kart,

Juk tu, širdie, tiki,

Todėl ir nesakai-sudie!

Išeit labai sunku, bet metas eiti...

-----w

RŪKAS

56

Lyg drumzlinas vanduo
 Už lango rūkas,
 Iš jo kontūrai rytmetiniai sunkias:
 Namai, bažnyčios,
 Varpinės ir varnos,
 Žmonių svajonės,
 Džiaugsmas, darbas, vargas,
 Girtuoklio liūdės, barzda apžolęs
 Ir laimės prarastos
 Sunkus šėšelis,
 Mažylio klykimas,
 Kosulys senuko,
 Ir meilės žodžiai,
 Bėgantys iš rūko...

Kaip eit?
 Kur eit?
 Visi keliai nuskeno,
 Ir niekas tikro kelio neberanda...
 O, joigu savo ranką
 Man ištiestum,
 Išeičiau aš
 Iš šio rūko aptraukto miesto.
 Nueičiau aš
 Į tavo meilę švelnią-
 Sunku vienam
 Šioj ašarų pakalnėj.

VASARA-TAI MEILĖ

55

Vasara banguoja
Gintaro laukais,
Vasara dainuoja
Toliais ir miškais.

Tau vainiką puošmų
Šiandien aš pinu,
Tau skambiusi posmai
Vasaros dainų.

O, vasara brandi!
Laukuos tu ir širdy!
Graži šviesiais jausmais,
Kilni tėvų namais.
Laukuos nunoks javai,
Atplauks rudens laivai,
Bet kol skambės daina,
Širdies nelies šalna.

Vasara negaili
Saulės ir žiedų,
Vasara-tai meilės
Tūkstančiai aidų!

Tau vainiką...

-----000000-----

1990

[illegible]

RECEIVED THE NATIONAL ARCHIVES
WASHINGTON, D.C. 20540
JAN 13 1964
U.S. DEPARTMENT OF THE INTERIOR
BUREAU OF LAND MANAGEMENT

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
CHICAGO, ILLINOIS 60637

DEPARTMENT OF CHEMISTRY
5809 S. DICKINSON DRIVE
CHICAGO, ILLINOIS 60637

TEL: 773-835-3100
FAX: 773-835-3101

WWW.CHEM.UCHICAGO.EDU

[illegible]

APAKINTAS ABEJONIŲ

83

Gėlės gražiau nežydi
Kaip tavo veidas.

Saulė šilčiau nešildo
Kaip tavo akys.

Medus nebūna saldesnis
Kaip tavo ~~jū~~ kūnas.

Pilki Šopeno noktiurnai
Prieš tavo juoką.

Skurdus didysis Seneka
Prieš tavo žodį.

Viso pasaulio vynos
Taip nesvaigina kaip lūpos
Meile prisirpę, aistroj nunokę.

Kelias kantriau nelaukia
Kaip tavo meilė...

O aš apakintas abejonių,
Ieškau tavo širdies!

-----W

LINKSMAS LIETUS

52

Dainuodamas šlapias dainas,
Lietus mazgoja vitrinas,
Gatves, šaligatvius, liepaites,
Nosytę bėgančios mergaitės,

Ir šypsenas lieknų merginų,
Kurios skubėdamos nežino,
Kad jos kaip gėlės gražios, kvapnios,
Kad jų gyvenimas-tai sapnas,
Kuris savęs nepakartoja.

Lietus šlapias dainas dainuoja
Ir kas papuola, tą mazgoja,
Kol saulės glėbyje pradingsta
Šlapią dainą lietučio linksmo.

-----W

VAKARAS PRIE JŪROS

51

Miega vakaras šlapias,
Pasiklojęs smėlį,
O vėjo sapnas slepias
Pakrantės pušų šešėly.

Jūra lipa į krantą,
Lipa ir klumpa-
Ji norėtų pušyne pašokti
Su gintarinėm klumpėm
Ir žmones visus išbučiuoti
Žydrom lūpom.

Bet krantas slysta ir slysta
Jūrai po kojom
Ir jūra į jūrą sugrižta,
Ir tyliai kažką švebeldžiuoja.

O vakaras šlapias miega,
Pasiklojęs smėlį,
Ir du vaiduokliai bėga
Į meilę pušų šešėly.

1982.IX.22.

PAVYDAS

50

Žuvėdrų aštraus riksmo
Durklas į širdį duria...
Berniukas ant kranto linksmo
Seka tolimą burę.

Berniuko akys pavydi
Visiems, kas per stiebus laksto.
Žuvėdros rėkia ir lydi
Jachtą.

Ko ieškot burės spalvotos
Jūrose, okeanuos?..
Vandens begaliniuos plotuos
Visas salas surado
Kolumbai ir Magelanai!..

Bet plaukia laivai ir burės,
Vagoja kaip plūgai gelmę.
Berniukas į jūrą žiūri-
Jis ras savo naują žemę.

-----W

MANO VAIKYSTĖS NAMAS

49

Žvelgiu tenai, kur nedrąsi aušra,
Ten stovi namas ant tylos krantų,
Ten obelis kaip motina gera,
Ten aš vaikystę sužandu.

Tą namą, žiūrintį į kelią,
Gerom senų langų akim
Ir melsvą kaspinę upelio
Aš saugau atminty.
Tas namas iš vaikystės mano
Tarp liepų, tarp aukštų klevų,
Tenai dar židinyt kūrenas,
Užkurtas protėvių tėvų.

Subėga ten keliai viši, visi,
Patyrę vargo, džiaugsmo ir klaidų,
Ten veda atmintis gaudyti, šviesi,
Ten aš vaikystę surandu.

Tą namą...

AKMUO PAGAIRĖJ VĖJŲ

Ant jo ruduo pasėdi,
Atėjęs grūdą sėti.
Darbymety jis kruta,
Lyg darbininkas būtų.
Legendų daug paslėpęs,
Jis laiko žemės glėby.
Kai jas jam deklamuoja,
Atskridęs paukštis rytą,
Jo akys aprasoja-
Jam ašara nukrinta.
Čia guli sudūlėję
Svajonės, meilė, viltys...
Jis bėgti nemokėjo,
Tai negalėjo vytis
Pavidalą žmogystos
Su širdimi žmogėdros!
Legendos kaulais grįstos
Ir ašarom velėtos.
Akmuo pagairėj vėjų
Daug šimtmečių gulėjo.
Dabar ant liūdno kapo
Jis saugo ilgą sapną.

1982.X.5.

LIETAUS LAŠAI

Lietaus lašai,
 Lietaus lašai
 Ant gatvių ir ant parkų.
 Ar tu ateit
 Nepamiršai,
 Kai naktį miestas verkia?

PRIEDAINIS

Aš stoviu laukiu po klevais,
 Žinau, ateit pavėlavai.
 Pavėlavai, pavėlavai!..
 Aplinkui tik šlapi klevai.
 Bet savo skėtį tu išskleisk
 Ir čia ateik, ir čia ateik,
 Ir prisiglausk, ir nusijuok...
 Mane bučiuok!.. Mane bučiuok!

Lietaus lašai
 Be pabaigos,
 Lietus lyg pasamdytas.
 Nėra šviesų
 Dangaus languos-
 Tik vakaras sulytas.

PRIEDAINIS

Aš stoviu...ir t.t.

-----f

TAI GRAŽIAI

46

Tai gražiai rugiai subrendo,
Tai gražiai nunoko sodas,
Tai gražiai dukrelė augo
Pas motulę sengalvėlę.

Bet rudens atėjo metas
Ir rugius kalne nukirto,
Sodo obuolius nuskynė
Ir dukrelę paviliojo.

Tai vestuvės linksmos buvo-
Upėm liejos žalias vynas,
Tai gražiai jaunoji šoko,
Tai dailus jaunasis buvo.

Kad jaunoji nemazgotų
Ašarom skaisčių veidelių,
Ji bernelį išsirinko
Žemėje visoj geriausią.

Kad bernelio meilios akys
Tik į ją kasdien žiūrėtų,
Po vestuvių ji pražydo
Kaip gražiausia žemėj rožė.

Jie rugius ant kalno sėja
Ir sodina jauną sodą,
Jie rugių brendimo laukia
Ir pražystant obelėlę.

-----f

AŠ NE Į TĄ VAGONĄ SĖDAU

Taip pamažu virš melsvo šilo
Lyg baltas paukštis mėnuo kilo
Ir žalios ažuolas pražilo,
Ir praeitis trumpam pražydo...

Nuo tavo meilės trumpalaikės
Manęs likimas nesulaikė,
O juk galėjau aš suprasti-
Net menkniekį skaudu prarasti!

Bet ne į tą vagoną sėdau,
Kuris ramiai į laimę rieda.

Ir buvo kambarys toks šaltas,
Ir aušo dar šaltesnis rytas,
Tada ir kaltas, ir nekaltas,
Tačiau prie nuodėmės prikaltas,
Buvau iš rojaus išvarytas.

Tai plėšė, draskė, stumdė, tampė
Gyvenimo nešvarios iltys,
Ir nuėjau į savo lempą
Aš gerą puslitį supilti!

Aš ne į tą vagoną sėdau,
Kuris ramiai į laimę rieda.

-----W

SKRIDO PAUKŠČIAI

92

Skrido paukščiai tolumoj
Tarp dangaus ir vandenų,
Skrido paukščiai kaip sapnai
Ir klausė jie žmogaus dainų.

Meilei nereikia
Pasakų rūmų,-
Meilei reikia mylimo žmogaus,
Baltijos jūros,
Ryto žydrumo
Ir žuvėdrom skambančio dangaus.
Meilei nereikia
Rudenio vėtrų,-
Meilei reikia tik širdies kalbos,
Rankų artumo,
Gintaro kopų,
Žemės kvapo ir žolės gyvos.

Skrido paukščiai tolumoj
Iš tamsos ir iš nakties,
Skrido paukščiai kaip aušra
Ir skaitė paslaptį širdies.

Meilei nereikia...

Skrido paukščiai tolumoj
Tarp dangaus ir tarp gelmės...
Gal ne paukščiai buvo ten?...
O gal tiktai svajojom mes?..

Meilei nereikia...

-----W

SENIAI, LABAI SENIAI

91

Seniai, labai seniai,
Pavasarių šaly
Man pasakei:
-Aš tavo, vien tik tavo!..-
Ar žodžiai buvo tai,
Ar meilė-nežinau,
Tiktai žinau,
Kad pažadai apgavo.

Praėjo metai, o su jais kančia,
Tu gyveni protingai ir ramiai,
Ir aš jau nubundu be ilgesio nakčiai,
Nes ramios mano mintys ir namai.
Nors gena, veja laikas mūs dienas,
Suspėju aš gyvent ir kurt dainas,
O tu esi labai, labai toli-
Toj svetimoj ir užmirštoj šaly.

Seniai, labai seniai,
Pavasarių šaly
Pasaulį aš
Tau visą pažadėjau...
Ar žodžiai buvo tai,
Ar meilė-nežinau,
Bet aš žinau,
Kad ⁱnežko netesėjau.

Praėjo metai, o su jais kančia...

-----f

TU LYG EILĖRAŠTIS

90

Tu lyg eilėraštis, kurį
Kasdieną deklamuoju,
Tu lyg daina, kurią širdy
Kasdien dainuoju.

O ką dainuosiu vienuoj,
Jei nuo manęs išeisi?
Tu lyg eilėraštis, kurį
Rašysiu ir nebaigsiu,

Kad nepabėgtum iš manęs,
Kol aš dainas dainuoju,
Kol tau kuriu eiles švelnias,
Vienintele, brangioji.

BRANGIOJI

Aš tavo kaklą bučiuoju,
Bučiuoju rankų delnus
Ir grįžta į žemę rojus
Per mano ilgesio kalnus.

Aš tavo akis bučiuoju
Ir tavo aištingas lūpas,
Tau himnų, meilė dainuoja,
Prie tavo kelių suklupus.

Akis užmerkiu, bučiuoju
Aš tavo kūną gražų...
O kaip pabėgt, brangioji,
Iš šito avalgaus mirazo?

-----W

ANT ŽEMĖS DELNO

38

Vaikystėjėjom pažiūrėti-
 Kas ten už miško, ir už kalno,
 Po to laimingi ėmėm bėgti
 Tolyn per gražų žemės delną.

Maldavo mamos:-Nesugriukit!
 Šypsojos tėčiai:-Vyrai būkit!
 Merginos glaudės:-Nekankinkit!
 Jaunystę mūsų nusiskinkit!...

Ir buvo mums žydėti gera
 Ant šito linksmo žemės delno,
 Kol nelauktai sutikom karą
 Sunkesnę už sunkiausią kalną.

Raudojo motinos:-Nežūkit!
 Rūstavo tėčiai:-Vyrai būkit!
 Mergaitės prašė:-Mus ~~sapnuokiti~~ sapnuokit
 Ir su mirtim nesusituokit...

O karas šėlp, šėlo, šėlo
 Ir rodėsi nebus jam galo...
 Tada iš laimės mes išėjom
 Ant šito pikto žemės delno.

Mergaitės glaudės:-Apkabinkit,
 Laukimą mūsų nusiskinkit...-
 Taučiau pamiršom mes bučiuoti,
 Su ilgesiu tik sužieduoti.

 000000000

O AŠ GIRTUOKLIS

37

O aš girtuoklis jau pralakęs viską:
 Nepastatytą puošnų obeliską,
 Eiles, kurios dar mano nesukurtos,
 Žodžius, kurie galėjo būti liaudies turtas,
 Ir ašaras, kurias pralieję būtų
 Mažyčiai žmonės,
 Iš mažyčių būtų,
 Kuriems aš būčiau dainą dovanojęs.

O, jeigu būčiau tai anksčiau žinojęs!..

Tai kam jūs pilną, pilną taureę pylėt
 Ir šaukėte: -Valio!!! Talentus mylim!
 Kūrybą gerbiame! Imk, išg^erk lig dugno!!! -

Aš gėriau, priartėjau prie bedugnės,
 Pralakęs,
 Prauliojęs
 Viską, viską...

Žinau, nebestatysit obelisko,
 Bet aš dainuoju dar, pamiršęs viską,
 Ir spjaunu ant paminklų-obeliskų-
 Jūs su pilnom taurelėm tik nelyskit!..

Nereikia man paminklo-obelisko!!!

_____oooooooooooooooooooooooooooo-----

✓2

PADĖKOS ŽODIS GIRTAVIMO MOKYTOJUI

36

Ačiu, kad išmokei gerti

Alų, rašalą, degtinę.

Už tą baisiai gerą mokslą

Nutorkuosiu tau sėdynę.

Ačiu, kad mane išmokei

Rytą atsipagirioti.

Reikia tau už tokį mokslą

Į marmuzę užvažiuoti.

Ačiu, kad mane išmokei

Kliukinti odekoloną.

Tau už tai aš suskaičiuosiu

Tavo šonkaulius ir šonus.

Ačiu, kad mane išmokei

Gerti gryną politūrą.

Tau už tai, brangus, nulupsiu

Nuo visų galūnių skūrą.

Ačiu, kad mane išmokei

Meilės ligą sumedžioti.

Reiktų tau už tai, drauguži,

Parsivertus iškastruoti.

XXXXXX

✓
2

P E T R A S G A U L Ė

VELNIOP ATOMO BOMBAS

35

Velniop atomo bombas,
Karus, Europą,
Ginklais kaip ordinais apkabintą!
Geriau mums duokit
Papingas bobas
Šlaunim galingom!!!

Nereikia atomo bombos
Nei Azijoms, nei Europoms,
Amerikoms, Afrikoms ir Australijoms!
Joms reikia papingų bobų:
Sonių, Brigitų, Rozalijų!

Nereikia mums atomo bombos!
Mums duokit
Papingas bobas!

1982.IX.27.

muz. Gracijaus Paugos

žodž. Petro Gaulės

D A G N A

34

Vėl gilioj vienatvėj
Žiūriu į tuščią gatvę -
Aplink sunki tylą...
Dagna!
Tik gelsvi žibintai,
Tiktai nelengvos mintys,
Tiktai naktis akla...
Dagna!

Man pasauly šalta,
Tai nesakyk, kad veltui
Aš gyvenu viltim,
Dagna!
O sudegink naktį,
Išveski iš vienatvės,
Ateik, tikiu tavim,
Dagna!

Po dangum žvaigždėtu
Užteks abiems mums vietos!
-Sugrišk! Sugrišk! Tave šaukiu!
Dagna! Dagna!
Gražūs kaip kadaise
Mes per žemę eisim
Visais, visais keliais kartu.

-----W

DERLIAUS DIEVAS VĖL PUOTAUJA

33

Derliaus dievas vėl puotauja-
Kelias pilną, pilną taure.

Jau laukuos
Nunoko javas,
Soduos-kvapnūs obuoliai,
O ruduo
Vėl atvažiavo
Tėviškės baltais keliais.

Derliaus dievas vėl puotauja
Ir dosniai dalina sauja:

Skanią duoną,
Kvapnų vyną-
Valgyk, gerki-neliūdėk,
O vaikinams
Po merginą
Kaip gėlelę prie širdies!

Derliaus dievas nerimauja-
Jis vestuvių reikalauja!

Kai namuos
Visuos pakvimpa
Duona, meilė ir daina,
Jaunos širdys
Susitinka,
Mezgas meilė amžina.

Derliaus dievas kelias puotą:
Jau mergelė sužieduota!

Meilė rudenį
Prinoko
Kaip javai, kaip obuoliai,
Vestuves
Sveteliai šoka:
Linksta grindys ir stalai.

RUDENĖJANT

32

Nuėjus kelią ilgą,slidų,
Dalinus meilę dosnia sauja,
Ji savo vyrą dar sušildo,
Bet tik kaip rudeninė saulė.

Raukšlių tankus ir griežtas tinklas
Ant apnešiotų,rausvo veido-
Seniai suyro meilės pinklės,
Vilionių žvilgsniai nebesvaido...

Dar geismas širdyje suspurda
Saldesnis už saldžiausią medų,
Bet veržias pro dažus ir pudrą,
Pasmaugę laimę,sunkūs metai.

Nuėjus kelią ilgą,slidų,
Net savo vyro nesusildo.

SU TAVIM

30

Susijungt su tavim,
 Ištirpti
 Tavyje ir pabūt užmaršty,
 Kaip dainuoja kūnai išgirsti
 Ir negrišt,
 Niekados negrišt
 Ten, kur pilka,
 Tuščia, vienoda,
 Ten, kur viską
 Perka, parduoda,
 Kur jausmus
 Gražiausius^u išduoda,
 Kad pasotintų savo kerštą...

O, brangioji,
 Ištirpkim,
 Nors kartą,
 Vieną,
 Vienintelį
 Kartą!!!

-----W

TIK TU VIENA

29

Lengvu debesėliu
Man moji:
-O nepamiršk manęs
Kelionėj!-

Tu su manim
Visur, brangioji-
Kely,
Sapne,
Darbe,
Svajonėj...

Tik tu viena gali
Mane užburti,
Savim pripildžius
Visą mano buitį:
Aš su tavim miegu
Ir nubundu,
Eiles rašau,
Einu, svajoju,
Per žemę purviną
Kažkur brendu,-
Aš su tavim visur,
Vienintele,
Brangioji!!!

-----W

P E T R A S G A U L Ė

28

KO TU BIJAI

Sakyk, ar moki širdimi rašyt?
Sakyk, ar tavo širdyje yra Širdis?..

Tuoj popierⁱ atneš
Ir žvakę tuoj uždegs,
Tau niekas netrukdis,
Tik prieblandos sparnai
Plasnos šiam kambary...

Rašyk!

Rašyk, ko lauki tu
Ir ko bijai?..
Nejau tik pasijuokt
Iš meilės atėjai?

Rašyk,
Jei nebijai!

-----W

AŠ PO MEDŽIU GULĖJAU

29

Aš po medžių gulėjau
Žaliai žolės patale
Ir nieko nebuvo-net vėjo,
Net mažo vėjelio šalia.

Tik buvo gaila be galo,
Kad mano meilė išėjo,
Kad metai mane apgavo,
Kad žodžiams aklai tikėjau...

Lyg per didelį karą,
Kai miestai gražūs trupėjo,
Pavirtus meilei griuvėsiais,
Aš po medžių gulėjau.

Aš po medžių gulėjau
Širdimi sudraskyta.
Šalia nebuvo net vėjo
Tik saulė per debesis ritos.

-----f

P E T R A S G R A U B E

MYLIMOSIOS RANKŲ DELTAI

26

Tavo delnų kvapas -
Pavasario žydintis sodas,
Kuris svaigina žiesų nektaru...
Leisk man jį gerti.

Tavo delnų švelnumas -
Pavasario šiltas vejelis,
Kuris glamonėja gyvybės medį...
Leisk man būti medžiui.

Liečiu lapomis tavo delnus,
Ieškau lapomis likimo linijos,
Kuri veda į tavo širdį.
Padėk ją surasti.

-----W

IŠSIPILDYMU DIENA

Ls

Tu nepamiršk, kad per metus viena
Ateina išsipildymų diena.

Jinai trumpa, todėl nepražiopsok,
O su manim ją garbink ir dainuok:

-Aš nusipirkt galiu ko tik tai noriu,
Nereikia jau talonų, dinga blatas,
Man šypsos kaip saulutė sekretorė,
Man priima bematant biurokratas.
Troleibusuos neplėšo man rankovių-
Nemo ministras veža mašina,
Prie apelsinų eilėje nestoviu...
Atėjo išsipildymų diena!

Man siulo butą naują su balkonu,
Naujus baldus renkuosi pagal skonį,
Man įveda bematant telefoną,
Be puslitrio suremontuoja vonią...
Nereikia skundų knygos reikalauti,
Nes pardavėja mandagi, jauna...
Galiu per galvą kelnes užsimauti-
Atėjo išsipildymų diena!

Galiu išgerti pieno visą toną
Ir paprašyti, kad atvežtų kitą,
Galiu bučiuot kaimyno gražią žmoną,
Kada kaimynas rankoj laiko plytą,
Galiu apverst ant šono tvirtą jautį,
Kai žiūri mergina graži, jauna,
Galiu silke sau galvą nusipjauti...
Tačiau staiga pabudino žmona!!!
A!A!A!

22

STATULA

29

Tais metais šalo, šalo, šalo,
Girgždėjo žvaigždės ir tyla,
Sužvarbusi ant pjedestalo,
Nušoko žemėn statula.

Per sniegą, speigą ji nuėjo
Nuoga, lieknutė ir basa...
Už lango muzika kvėpėjo
Ir laimės gundančia šviesa-
Ten žmonės vienas kitą girdė
Melu, apgaule ir vynu,
O statula turėjo širdį
Ir išsigando šių žmonių.

Ir mirė jos troškimas slaptas-
Būt žmogumi,
Ir išsisklaidė mielas sapnas-
Gyvent kitais-ne savimi.

Tais metais šalo, šalo, šalo,
Girgždėjo žvaigždės ir tyla...
Užlipo vėl ant pjedestalo
Liekna, nuogutė statula.

Ji žmogumi būt nenorėjo,
Nuo pjedestalo ji žiūrėjo,
Kaip stumdos, eidami gatve,
Mylėdami tiktai save
Žmonės.

KOL PYKTIS NIRŠTA

Visas skriaudas trumpam pamiršę,
Lyg nė muselės neužmušę,
Pietus ir vakarienę virsim,
Tačiau kažkas stovės tarp mūsų.

Ir lova mūsų nebešildys,
Nes bus nutolę mūsų širdys,
Tik akys šaltos, šaltos, šaltos
Blizgės kaip po lietaus asfaltas.

O vieną dieną senos skriaudos
Iššoks kaip tigras į paviršių...
Juk žmonės kariasi ir šaudos,
Kai meilė miršta,
Kol vietoj meilės pyktis niršta
Kaip tigras įkištas į narvą,
Namo ramybė nesugrįžta-
Tik dyla metal,
Dyla nervai,...

-----W

✓
✓

ŠIRDIS LYG KAMBARYS

22

Širdis lyg kambarys kuklus ir tuščias,
Širdis lyg kambarys,
Širdis lyg kambarys...
Tu išėjai iš jo minutę rūščią,
Užtrenkęs meilės didelės duris.

Širdis lyg kambarys,
Širdis lyg kambarys...
Plačiai pravėriau langus ir duris:
Tavęs jis laukia.
Tu laiką pasirink,
Ateik ir mano skausmą pasiimk-
Juk aš vienatvėj gyvenu.

Širdis lyg kambarys...Užgesę šviesos...
Širdis lyg kambarys...Širdis lyg kambarys...
Aš prieblandoje
Pamiršta stovėsiu,
Tikėdama kad meilė grįš.

Širdis lyg kambarys...

-----fns

✓
✓

PASIIMSIU PAUKŠČIO BALSA

Pasiimsiu paukščio balsą
Ir išmoksiu aš giedoti
Taip, kaip giedą rytą gėlės,
Taip kaip gieda aukštos girios.

Pasiimsiu paukščio širdį
Ir išmoksiu aš mylėti
Taip, kaip myli rugį žemė,
Taip kaip myli medis aukštį.

Pasiimsiu paukščio rūbus
Ir trumpai paukščiu pabusiu-
Ant laimingų laimės rankų
Kaip vaikelis pasisupsiu.

Pasisupsiu, pasisupsiu
Kaip rasos lašelis šaltas,
Kaip aguonos ašarėlė,
Kaip širdy pabudęs žodis.

-----W

KAI MUZIKA KALBĖS

Dar nenublukus vasaros spalva,
Dar slėnyje žalia žolė gyva,
Tiktai lyg upė plaukia sutema,
Už horizonto dieną nešdama.

Nakties drabužį žemė apsivilks,
O muzika jauna kalbės ir šauks,
Ir netikėtai širdys susitiks,
Ir nepažįstamojo žingsnių lauks.

Gal paukštis, gal žvėris tankmėj suklyks,
Suteliuškuos mėnulis ežere...
Ir kas įvyks-tarp mūsų pasiūlys,
Ir saugoš šventą paslaptį giria.

Iš girios grįšim...Šoksim...O kartu
Šoks jaunas mėnuo, žemė ir naktis,
Po to nekartą dar-tik vienu du-
Ateisim ten, kur ilsisi naktis,
Pasižiūrėt kaip miega paslaptis-
Didžioji mūsų meilės paslaptis.

Santeriškės, 1982.3.11.

PABUDIMAS

19

Aš pabudau, kad pasimelsčiau
Už tą, kuris mane paliko
Ir kad iš atminties išmesčiau,
Kas po dienų našta palinko.

Prisiminimų žvakė smilko
Ir tilo laimės žingsniai sunkūs,
Ir nejučia širdy pravirko
Jaunystės mano žydras smuikas.

Graudi melodija užgavo
Svajas ir sudaužytas viltis-
Nejau tik ilgesys be galo,
Nejau vėlu man laimę vytis?

Nejau aš einanti į mirtį
Lyg tas karalius be karūnos,
Nejau bevaisis laikas mindys
Dienas, metus ir gražų kūną?..

Nejau?..Pasaulis iš chaoso
Ir iš kentėjimo sutvertas!..
Ir žydi ašara ant skruosto...
O meile!Koks gi tavo vardas?..

AŠ NEPABĖGSIU NUO SAVES

18

Akims reikės tiktai tavęs,
Kad laime jos pravirkty,
Nes visos, visos gatvės ves
Mane į tavo širdį.

Aš nepabėgsiu nuo savęs
Net ir sudaužęs savo viltį,
Visi keliai-takeliai ves
Mane į tavo širdį.

Net toj šaly...Ten po žeme,
Kur norai nesipildys,
Aš melsiuos: -O, priimk mane
Į savo švelnią širdį.

—fow

TU MANO MEILĖS NEBIJOK

17

Tu mano meilės nebijok,
Ji nesudegins.
Tu nusijuok,
Tu nusijuok
Kaip saulė man per debesis.

Tu mano rankų nebijok-
Jos meilę neša.
Nusišypsok,
Nusišypsok,
Nereikia ašarų!

Tu mano lūpų nebijok...
Jom prisiliesiu
Prie tavo kūno šilumos,
Ir pailsėsiu.

Aš pavargau,
Aš pavargau,
Vienatvės stumdomas...
Tu mano meilės nebijok
Ir aš nebūsiu liūdnas.

---ėw

O GAL NEBUVO

16

Išėjo meilė paprastai
Kaip iš namų žmogus...Kai miršta.
Ją mena žodžiai ir daiktai,
Po to, kaip viskas, pasimiršta.

Išėjo meilė-painiava...
Širdis pajuto-lengva, tuščia,
Ir akys blaivios, ir galva,
Lyg vakar tik užgimęs būčiau.

O sakė, kad labai sunku,
Kai meilė miršta-
Viskas griuva...
Gal būt, išėjo meilė ta
Pačiu laiku,
Kad aš neraunu
Nuo galvos plaukų!..

O gal tos meilės ir nebuvo?

—————f

✓

✓

MOTERIS ŠALTA VAKARA

14

Atnešė moteris sutemą krepšiuose
 Ir sako: -Labas vakaras, mano brangieji...-
 Moters skruostai raudoni-
 Šalčio dažyti,
 Moters lūpos kaip šermukšnio uogos-
 Vėsos bučiuotos,
 Moters ašaros-pilnaviduriai
 Šerkšno lašeliai
 Ant nertinės skarutės...

Moters kūnas kvepia vakaro oru,
 Moteris šypsos laiminga, jusdama,
 Kaip jūslūs vėsos pirštai
 Glosto jos jauną, stangrą kūną...
 Moteris nusiriša skarą,
 Sėdas, akis užmerkia
 Ir klausos pirštų muzikos,
 Nešančios ją į tą šalį,
 Kurioj gyvena meilė ir geismas
 Ir tas, kas ateina iš mūsų
 Gyvent į mūsų gyvenimą.

-----fns

P E T R A S G A U L Ė

PASIILGAU

13

Pasiilgau paprasto vežimo;
Kai bėriukui šaukdavom: -No, no...
Ir tiktai graudžiuos prisiminimuos
Veš jis iš namų mus ir namo.

Pasiilgau vandenėlio gryo
Tiesiai iš asočio prie gubos,
Pasiilgau prieblandoje girnų-
Paslaptingos vakaro kalbos.

Pasiilgau jaujos ir klojimo,
Pasakų velnių ir aitvarų,
Pasiilgau ariamo arimo
Ir bernų dainos virš ežerų.

Pasiilgau ilgakojo gandro,
Virš sodybos sukančio ratus...
Jis laimingas iš vaikystės skrenda
Per svajonių didelius metus.

-----W

N V

NAKTIES MELODIJA

12

Dvi rankos priglaudė karštai,
O žodžiai nemelavo...
Iš jų švelnumo supratau-
Šie žodžiai tavo.

Skubėjo meilės valanda,
O lūpos degini-bučiavo...
Iš jų liepsnos aš supratau-
Šios lūpos tavo.

Ir susitiko kūnai du,
Ir jie pavasari dainavo...
Iš šios dainos aš supratau-
Šis kūnas tavo.

Ne, tai nebuvo vaizdiny,
Kuris mane kadais apgavo-
Liepsnojo kraujas kaip ugnis
Ir šitas kraujas buvo tavo!

-----f

AŠ NEŽINAU //

Praskrido paukštis neramus,
Kaip girgžda jo sparnai-girdėjau,
O gal tai vakaro sapnai
Sapnuot skubėjo?..

Kažkas nematomas ir keistas
Erđvėj paklydo-
O gal tai nuodėmės atleistos
Vėl nusidėti skrido?

Gal juokas dūždamas pravirko,
O gal Tiesa kalbėjo,
Gal ašarom pasaulį pirktą,
Kažkas pardavinėjo?..

O gal klajojo meilės aidas
Ir rankos laimėn tiesės,
O gal raudėjo mūsų klaidos
Vilčių griuvėsiaus?

O gal tai virpėsysis blakstienų
Ir geismas tavo,
O gal už horizonto diena
Naktis bučiavo?..

Aš nežinau...

-----f

SAULĖLYDŽIO UGNY 10

Saulėlydžio ugnį sudegę medžiai,
Saulėlydžio ugnį liepsnoja kopos...
Jau saulė leidžiasi, jau saulė leidžias-
Melsvam dangaus drabužy aukso lopas.

O jūros bangos veržiasi ir klumpa
Prieš kopų aukštąjį altorių
Ir slepiasi malda už mano lūpų:
-Leisk pailsėt atėjusiam iš tolių...-

Nė atgarsio, nė žodžio-mirę viskas...
Palaidoju dar vieną savo viltį
Ir nueinu vėl vienišas kaip vilkas
Gyvenimo pilkam žaizdre išstirpti.

O jūros bangos...

Saulėlydžio ugnį išnyko medžiai,
Ir pelenais sunkiais pavirto kopos...
Bet dar ilgai po mano širdį klaidžios
Pavargusi kančia ir liūdnas juokas.

O jūros bangos...

KLŪPOJO VAKARAS

9

Klūpojo vakaras ir meldės
Ir ta malda į žmones beldės
Visus, visus, kas turi širdį,
Kas kito skausmą verkiant girdi.

Klūpojo vakaras, klūpojo
Už tuos, kas atstumti klajoja,
Kurie suklupę užsigavo,
Kurie kaip rojaus laukia galo,
Kurie paklydo, bet ne girioj,
O dykumoj, kur meilė mirė...

Klūpojo vakaras ir meldės
Kaip amžinosios meilės medis,
Kuri nesurasta klajoja...
Klūpojo vakaras, klūpojo
Ir jo malda manęs ieškojo!

O aš buvau save praradęs,
Manęs nerado meilės medis---

-----W

PEIZAŽAS

Skaito akys peizažą:
Mišką ir lauką pliką,
Vėjas debesį neša
Pilką lyg vilką...

Kažkas į širdį krenta
Lengvas lyg pukas:
Skrenda į ilgesį, skrenda
Paukščių pulkas,

Skrenda iš laimės uosto,
Ir džiaugsmo dienos trupa.
Paglostyk man širdį ir skruostą
Savo lūpom.

P E T R A S G A U L Ė

O MEDŽIAI

7

O medžiai, vasaros laiku,
Ką jūs galvojat?
O medžiai, vakaro metu,
Ką jūs sapnuojat?

Gal pasakojo vėjai jums
Kaip žemėn lapai krinta,
Ir gal todėl tokios paglėtę
Jūsų mintys?

Gal jums jau pasakojo vėjai:
-Ruduo artėja...

O medžiai...

---q

PILKUMA

6

Kaip pilka akyse,
 Nors stauk
 Ir kaip sunku-
 Lyg neščiau kalną...
 Kažkas man sako:
 -Nedejuok,
 Palauk...-
 Kažkas labai protingai kalba:
 -Kaip viskas žemėje praeina-
 Praeis kančia,
 Tiktai mokėki laukt,
 Dantis sukandęs...-

O toluma pilka,
 O pilkuma
 Lyg koks vagis
 Į širdį ~~in~~ lenda.

----W

KUR TOS RANKOS

5

Viešpatie, kaip pilka, pilka!
Viešpatie, koksai tuštumas!..
Kas nulaus kaip sausą šaką
Šitą dieną-mano dieną?

Kur tos rankos?
Kur jos slapstos?
O ištiesi jas, ištiesi
Ir nulausk kaip sausą šaką
Mano dieną-pilką dieną!..

Tuštuma per širdį teka,
Pilkuma akis užklojo...

Kur tos rankos, kad nulažtų
Tartum šaką, sausą šaką
Šitą dieną...mano dieną...

-----W

KVĖPĖJO TAVO KŪNAS

7

Aš nubudau beprotiškoj šaly...

Kvėpėjo tavo kūnas iš toli
Kaip laisvė kaliniui už grotų,
Kaip duona, kaip vanduo
Pavargusiam kely,
Kaip medžiai iš vaikystės sodų...

Kvėpėjo tavo kūnas iš toli
Kaip laimė,
Kaip žolė gegužio rytą...

Bet aš buvau labai, labai toli,
Nors skaičiavau širdim jaunystės ritmą.

Aš nubudau beprotiškoj šaly-
Kvėpėjo tavo kūnas iš toli...

-----W

ĖJO PELĖS

3

Pasivaikščiūt
 Ėjo pelės
 Ir suvalgė jos
 Bandelę.
 Ne, ne mano,
 O senelės!

Oi, jūs, pelės,
 Oi, jūs, pelės,
 Nepabudinkit
 Senelės!

Pasivaikščiūt
 Ėjo pelės
 Ir suvalgė jos
 Tabaką...
 Ne, ne mano,
 O senelio!

Oi tai buvo
 Linksmo juoko,
 Kada valgė jos
 Tabaką!

Pasivaikščiūt
 Ėjo pelės
 Ir suvalgė jos
 Saldainį!
 Ne senelio,
 Ne senelės,
 O mano!!!

Kai saldainį
 Pelės valgė,
 Aš pradėjau
 Šaukti: -Vagys!
 Gelbėkit,
 Užpuolė vagys!
 Vagys, vagys,
 Vagys, vagys!...

DRAMBLYS IR ZUKIS

2

Po mišką
Dramblys klajojo,
Užmynė
Zuikučiui koją.

Zuikutis raudoja,
Zuikutis vaitoja,-
Tai baisiai,
Tai baisiai
Skaudėjo koją.

Jam sako
Dramblys: -Nepykš,
Tu man
Ant kojos užlipki!-

Zuikutis nustojo
Raudoti, nustojo,
Numynė,
Numynė
Jis drambliui koją

-----fns

JURGA-JURGITA

1
Kur tu, mergaitė mano,
Kur tu esi,
Jurga-Jurgita?
Kas tavo stirnas gano,
Rytą miške,
Jurga-Jurgita?
Niekas ganyt nemoka,
Kaip tu ganei,
Jurga-Jurgita!
Trūksta tavęs ir juoko
Mūsų miškuos,
Jurga-Jurgita!

Melsvi
Banguoja ežerai,
Rausvi
Prie ugnelės vakarai,
Bet maža šilumos
Be tavęs namuos.
Paukščiai, žvėreliai, girios
Ilgis tavęs,
Jurga-Jurgita,
Slėniai ir upės gilios
Ieško tavęs,
Jurga-Jurgita.
Gal iš vaikystės grįši
Saulės pilna,
Jurga-Jurgita,
Rytą miškuos ganysi
Stirnas baikščias,
Jurga-Jurgita!

Melsvi...ir t.t.